

РЕШЕНИЕ

№ 11770

гр. София, 07.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45
състав, в публично заседание на 11.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **721** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 34 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на О. Ф. Ш., ЕГН [ЕГН], ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С. с хуманитарен статут, адрес: [населено място], ж. к. М. – 4, бл. № 430, вх. 2, ап. 39, срещу Решение № 13299 / 18.12.2024 г. на Председателя на ДАБ.

В жалбата са изложени аргументи, че с Решение № 13299 / 18.12.2024 г. на Председателя на ДАБ, е отказано събиране на територията на Република България на О. Ф. Ш. с неговата съпруга М. А. Д., поради обстоятелството, че не отговаря на изискванията, посочени в § 1, т. 3, б. „а” от ДР на ЗУБ. Според изложеното в жалбата решението е незаконосъобразно, постановено е при допуснати съществени нарушения на правилата на АПК, при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на заявените обстоятелства. Не е отчетен съществуващият обичай в С.. Жалбоподателят е живял заедно със своята съпруга в продължение на около една година. Той е бил с ясното съзнание, че е съпруг на М. А. Д. и затова е заявил това обстоятелство пред административния орган. Посочва се, че разпоредбата на чл. 34 от ЗУБ урежда правото на чужденец с предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут да поиска да се събере със семейството си на територията на Република България, като председателят на Държавната агенция за бежанците дава разрешение за събиране на семейството.

В съдебно заседание – жалбоподателят О. Ф. Ш. – редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС – редовно призован не се явява.

Представява се от юрисконсулт Т. Г.. Намира, че жалбата е недоказана и неоснователна.

Софийска градска прокуратура – редовно призована – не изпраща прокурор за участие в съдебното производство. Не изразява становище по съществото на спора.

Съдът, след като съобрази събраните по делото писмени доказателства, както и доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Пред Държавната агенция за бежанците при МС е било образувано административно производство. Производството е било образувано по реда на чл. 34, ал. 1 от ЗУБ с молба вх. № 360 от 25.09.2024 г. до Председателя на ДАБ при МС от О. Ф. Ш., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място] ал Зор, гражданин на С., с хуманитарен статут, адрес: [населено място], ж. к. М. – 4, бл. № 430, вх. 2, ап. 39. Молбата е била подадена лично пред длъжностните лица от Държавната агенция за бежанците при МС.

С Решение № 2942 от дата 20.09.2021 г. на заместник – председателя на ДАБ при МС на чужденеца е предоставен хуманитарен статут. С горепосочената молба той прави искане за събиране на територията на Република България със своята съпруга М. А. Д., [дата на раждане] в С., гражданка на С.. За установяване на личните данни на чуждата гражданка и родствената и връзка с молителя са представени фотокопии на национален паспорт, фотокопии на извлечение от семеен регистър / извадка от регистъра на дирекция гражданско състояние на сирийските граждани, индивидуално извлечение от граждански регистър, удостоверение за брак и удостоверение за потвърждаване на брак.

От събраните в хода на административното производство доказателства е установено, че М. А. Д., [дата на раждане] е съпруга на О. Ф. Ш., т. е. тя е член на семейството му по смисъла на § 1, т. 3, б. „а” от ДР на ЗУБ, според който „членове на семейството на чужденец са съпругът, съпругата или лицето, с което се намира в доказано стабилна и дълготрайна връзка и техните ненавършили пълнолетие, невстъпили в брак деца”.

Административният орган е приел, че за да се разреши на молителя да се събере на територията на Република България със своята съпруга трябва да са налице предпоставките на чл. 34, ал. 1 от ЗУБ – семейните връзки трябва да предшестват влизането на чужденеца на територията на страната. В настоящият случай, според мотивите на оспорения акт, това условие не е изпълнено. Установено е, че молителят е подал молба за международна закрила с вх. № 55 / 29.06.2021 г. и на същата дата е бил регистриран в РПЦ [населено място]. Въпреки че по време на регистрацията е заявил, че е женен, видно от представените доказателства - удостоверение за брак и удостоверение за потвърждаване на брак, бракът между двамата съпрузи е сключен на дата 01.07.2021 г. и е бил потвърден на дата 11.11.2021 г. от Шериятски съд в Д. ал Зор. Решаващият орган приема, че семейните връзки между двете лица са възникнали след като молителят вече е влезнал на територията на Република България и е подал молба за международна закрила. Прието е още, че недоказана е останала и алтернативно предвидената хипотеза на § 1, т. 3, б. „а” от ДР на ЗУБ – двамата съпрузи да са се намирали в доказано стабилна и дълготрайна връзка преди сключване на брака, доколкото към момента на влизане на територията на Република България жалбоподателят е бил на 19 години, а съпругата му е била на 15 години. Според мотивите, изложени в оспореното решение, липсата на доказателства за стабилна и дълготрайна връзка преди сключване на брака, се подкрепя и от факта, че О. Ш.

подава молба за събиране със съпругата си три години, след като му е била предоставена международна закрила в Република България.

При тези мотиви е издадено Решение № 13299 / 18.12.2024 г. на Председателя на ДАБ, като е прието, че за съпругата на Ш. не се установяват положителните предпоставки на чл. 34, ал. 1 от ЗУБ.

Недоволен от така приетото решение, жалбоподателят го оспорва пред състав на АССГ.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена от лице с правен интерес. Решението е връчено на чуждия гражданин на дата 06.01.2025 г. Жалбата е подадена в ДАБ на дата 16.01.2025 г., т. е. в рамките на 14 – дневния преклузивен срок.

По същество жалбата е неоснователна.

Решението е издадено от компетентен орган. Съгласно разпоредбите на ЗУБ, председателят на ДАБ при МС е компетентен да издаде административен акт с посоченото съдържание. Съгласно чл. 34, ал. 2 от ЗУБ, председателят на Държавната агенция за бежанците дава разрешение за събиране на семейството.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Решението на административния орган е мотивирано. То е съответно на събраните в хода на производството писмени доказателства. Споделя се доводът на административния орган, че писмените доказателства водят до извод, че семейните връзки между двете лица са възникнали след като молителят вече е влезнал на територията на Република България и е подал молба за международна закрила. Видно от приложените доказателства, а именно: Удостоверение за брак (заверен превод на л. 37 от делото), датата на сключване на брака между двете лица е 01.07.2021 г., т. е. след като жалбоподателят вече е бил на територията на Република България. Данните в удостоверението се основават на факти, посочени от Сирийска обединена община. Самото удостоверение е издадено на дата 22.07.2024 г. под № 51563372. Всъщност това обстоятелство не е спорно по делото. Жалбоподателят настоява, че е налице другата алтернатива, установена в хипотезата на § 1, т. 3, б. „а” от ДР на ЗУБ – двамата съпрузи да са се намирали в доказано стабилна и дълготрайна връзка преди сключване на брака. В жалбата е посочено, че О. Ш. и съпругата му са живели заедно около една година преди сключването на брака. Жалбоподателят намира, че този срок от една година обуславя наличието на предпоставката на втората хипотеза на § 1, т. 3, б. „а” от ДР на ЗУБ.

Съдът не споделя тези доводи. Действително разпоредбата на чл. 23, т. 1 от Директива 2011 / 95 / ЕС на Европейския парламент въвежда изискването към държавите – членки да гарантират запазване на целостта на семейството, а съгласно т. 2 членовете на семейството на лицето, на което е предоставена международна закрила, които в лично качество не отговарят на условията за такава закрила, могат да подадат молба за предимствата, произтичащи от личния правен статут на члена на семейството. Липсват обаче доказателства, че М. А. Д. е попадала в обхвата на определението за „членове на семейството”, установено в § 1, т. 3, буква „а” от ДР на ЗУБ, към момент преди влизането на жалбоподателя на територията на Република България. Съгласно тази разпоредба, членове на семейството са а) съпругът, съпругата или лицето, с което се намира в доказано стабилна и дълготрайна връзка и техните ненавършили пълнолетие, невстъпили в брак деца. Относно към настоящия случай са две от

очертаните хипотези в тази разпоредба, а именно: М. А. Д. съпруга ли е на О. Ш., респ. тя ли е лицето, с което О. Ш. се намира в доказано стабилна и дълготрайна връзка. Не е спорно между страните, че бракът между М. А. Д. и О. Ш. е сключен на дата 01.07.2021 г., т. е. след като Ш. вече е бил на територията на Република България. Не е спорно, че този брак е потвърден на дата 11.11.2021 г., като е посочено, че пред съдия А. А., помощник А. А., са се явили М. А. Д. и О. Ш.. Те са потвърдили, че са съпруг и съпруга със сключен граждански брак на 01.07.2021 г. с мехир (зестра) 1000 сирийски лири. Страните са поискали да бъде потвърден бракът им, което искане е уважено, видно от Удостоверение за потвърждаване на брак.

Видно от посочения документ (Удостоверение за потвърждаване на брак), потвърждението е осъществено след като О. Ш. вече е бил получил хуманитарен статут (с Решение № 2942 от 20.09.2021 г. на заместник – председател на ДАБ при МС). Тоест всички доказателства водят до извод, че О. Ш. е предприел действията по сключване на брак след като е бил на територията на Република България, респ. е предприел действията по потвърждаването му след като е получил хуманитарен статут. Това сериозно разколебава твърдението, че той и М. А. Д. са били в доказано стабилна и дълготрайна връзка. Доказателствата водят до извод, че О. Ш. предприема определени действия по отношение на брака си с М. А. Д., едва след като се осъществи определен напредък в административното производство, свързано с неговия статут по ЗУБ. Не е без значение и обстоятелството, че жалбоподателят подава молба по чл. 34, ал. 1 от ЗУБ три години след като е придобил хуманитарен статут на територията на Република България. Това също дискредитира тезата на О. Ш. за изградена трайна и стабилна връзка, която е съществувала преди влизането му на територията на България.

В този смисъл е налице и формирана практика на ВАС. В Решение № 1529 от 08.12.2020 г. по адм. д. № 8577 / 2020 г. по описа на ВАС, Четвърто отделение, предмет на делото е сходен случай. В мотивите на това Решение на ВАС е посочено следното: „От представените доказателства се установява, че с решение № 3462/17.02.2017 г. на председателя на ДАБ на касатора е предоставен хуманитарен статут. Но не е налице втората кумулативно дадена законова предпоставка - семейните връзки да предшестват влизането на чужденеца на територията на страната. Съгласно дадената в § 1, т. 3 от ДР на ЗУБ дефиниция "членове на семейството" са: съпругът, съпругата или лицето, с което се намира в доказано стабилна и дълготрайна връзка". Законът предпоставя две хипотези - сключен граждански брак или доказано стабилна и дълготрайна връзка. В случая се установява, че касаторът е влязъл на територията на Република България в началото на месец септември 2016 г., а през месец февруари 2017 г. му е предоставена международна закрила. Бракът на касатора е сключен януари 2018 г. и е официално потвърден и регистриран от съда в [населено място], С. на 25.04.2019 г.“

Материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на О. Ф. Ш., ЕГН [ЕГН], ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С. с хуманитарен статут, не противоречи на чл. 34, ал. 1 ЗУБ, вр. с § 1, т. 3, буква „а“ от ДР на ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011 / 95 / ЕС. Семейните връзки са възникнали след като О. Ф. Ш. е влязъл на територията на Република България.

По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение № 13299 / 18.12.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което е отказано да се разреши на О. Ф. Ш. да се събере на територията на Република

България със своята съпруга М. А. Д., за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146, т. 1 – 5 АПК, вр. чл. 91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да се отхвърли съгласно чл. 172, ал. 2, пр. 4 – то АПК, вр. чл. 91 ЗУБ. С оглед на гореизложеното и на основание, АССГ, Първо отделение, 45 – ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. Ф. Ш., ЕГН [ЕГН], ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С. с хуманитарен статут, срещу Решение № 13299 / 18.12.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което е било отказано събиране на семейство на територията на Република България.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.